

[Henrik Nielsen.]

hvis der fra enkelte Kapitalisters Side lægges Beslag paa eller foretages en Fordyring af de for Befolkningen nødvendige Ting. Han vil sikkert sige: det kan vi ikke have, og det har vi altsaa slaaet os til Ro med, jeg tror, vi sikkert kan stole paa det. Jeg tror ogsaa, det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Bunch) vil give mig Ret i, at man ikke kan have, at enkelte store Kapitalister skulde profitere af en Nødstilstand.

Jeg skal endelig ganske kort omtale Gadehandelen, som det ærede Medlem kaldte en slem Plage for de handlende. Ja, der er jo for mange handlende, baade butikshandlende og gadehandlende. Men er der nogen Forskel paa dem? Gadehandlerne staar ganske vist i fri Luft, medens butikshandlende staar indenfor fire Vægge, men de er handlende alle. Gadehandlerne har slaaet sig paa Handelen med samme Ret som Tusinde andre. Det er jo ikke saadan, at Handelens Udøvere kan holde dette Fag indenfor de fagdannedes Kreds. Der er vel ingen Stand, der i saa høj Grad faar Tilgang fra Folk, som slet ikke er faguddannede, og mange af disse klarer sig udmærket, de distancerer tidt de faguddannede. Det er jo noget ganske specifikt dette, om man har større eller mindre Forretningssans. Der er udgaaet mange dygtige Forretningsmænd fra Hammerum Herred og flere andre Herreder. En dygtig Forretningsmand maa kunne faa Kunderne til at tro paa, at han egentlig nærmest forærer dem Varerne, i alt Fald sælger dem med noget Tab. Og det kan han blive ved med hele sit Liv, skønt han ikke havde en Smule til at begynde med, og dog ender med at trække sig tilbage med en god Slump Penge at leve af. Det er et Kunststykke, men saadan er det gaaet mange af disse Folk fra Hammerum Herred. Naar de havde tjent sig tilstrækkelig mange Penge, har de slaaet sig ned i Byerne og er blevet store forretningsdrivende. Man ser ofte Folk udenfor Handelen klare sig fortræffeligt. Den største Ekviperingshandler i Roskilde begyndte som Gaardskarl, det lærer man jo ikke Handel af, og paa samme Maade kan man, naar man gaar Gaden igennem, finde mange, der klarer sig udmærket godt, men oprindeligt ikke havde det mindste med Handel at gøre. Den fagdannede Handelsstand er saaledes trængt stærkt fra alle Sider af Folk, som ikke har lært Handel — det skal jeg villig indrømme det ærede Medlem. Men for mig er der ingen Forskel paa gadehandlende og andre handlende, de handler med samme Ret i Butikker som paa Gaden. Og skulde der være noget i

Vejen med den røgede Laks, der bliver flaaet paa Gaden, og som der kommer Støv i, saa maa Sundhedsautoriteterne tage sig af det. Eller er det galt med Færdselen, ja, saa maa Politiet tage sig af den Side af Sagen, det har vi ikke noget at gøre med her.

Som sagt, jeg tror ikke, at der, naar vi faar talt lidt om Sagen i Udvalget, vil vise sig at være saa store Afvigelser, at vi ikke skulde kunne finde hinanden i Løbet af forholdsvist kort Tid.

Det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (Jeppesen [Drusebjerg]) havde heller ikke mange Indvendinger. Han nævnte Bestemmelsen om Mesternavnet og syntes, at det var et lille Tilbageskridt til Lavsvæsenet. Jeg vil dertil sige, at det var jo egentlig ikke alt det gamle, der var daarligt, en af de gode Ting ved Lavsvæsenet var Mesterens Stolthed over at have gjort et fint Mesterstykke; det var der ikke noget galt ved. Nej, det gale ved Lavsvæsenet var Ringdannelserne, dette, at Lavsmestrene kunde holde andre ude, naar det passede dem, ikke optog flere i Lavet, end de ønskede, og derigennem bestemte Priserne paa deres Varer og blokkede Befolkningen. Men det er der jo ikke noget som helst af her, her er kun taget det gode, som det er, at den unge Mand opmuntres til at opnaa den størst mulige Dygtighed, saa han gennem Erhvervelse af Mesternavnet kan skaffe sig noget at bestille.

Hvad Revisorerne angaar, kommer vi ogsaa nok om ved det Spørgsmaal, for det ærede Medlem er jo enig med os andre i, at vi trænger til dygtige Revisorer, og selv om vi kun har 37 nu, er der mange paa Trapperne. Den Organisation, der er tænkt dannet, skal ikke dannes paa den Maade, at de statsautoriserede Revisorer danner en Ring og faar Lov til frit at bestemme Honorarerne for deres Arbejde, thi der staar jo i § 72, at de Vedtægter, som de statsautoriserede Revisorer fastsætter, skal godkendes af Ministeriet, ligesom Ministeriet er med til at fastsætte Takster for det Arbejde, de udfører. Naar vi har denne Garanti, synes jeg, det er ganske rimeligt, at Revisorerne danner en Forening, ogsaa for at de gennem denne Forening skal kunne paatage sig større Arbejder, end den enkelte vil være i Stand til, og stadig kunne stille statsautoriseret uddannet Mandskab til Disposition.

Jeg nævner blot disse enkelte Ting — jeg ved, at man ønsker ikke, at denne Diskussion skal trække for længe ud — som de væsentligste Ting, hvorom der vel er Afvigelser, men ikke særlig store Afvigelser.